

בהיכלו

פרשת קרח תשפ"ו

שתי
כליותיו
כשני
רבנים

א ה ד

מאנשי שלומנו - רבי מתתיהו כהן ז"ל, היה מתמיד נורא, והיה מקדם תלמיד החפץ חיים ז"ל, והוא הוכיחו לצמצם את עצמו, ואמר לו: "מת'ת, באפן כזה אתה לא תחזיק מעמד..." ואחר כך פשהתקרב אל רבנו ז"ל, ונתנדע מתפלה והתבודדות, היו לו עצות פרטיות על כל ענין, וסדר עבודת ה' שלו היה פראוי, כי כן הוא הדבר, שכל העוסק בתפלה תמיד, מוצא לעצמו עצות איה להחזיק מעמד בכל עניני עבודת ה'. ואמר, שפן מצוינו באברהם אבינו, שהיו שתי כליותיו כשני רבנים, והיו נובעות ומלמדות אותו תורה וחקמה (מדרש רבה, ח"י שנה, סא, א), והיו שמעצמו השפיל עצות, ולזה יכולים לזכות על ידי רבוי תפלה ושיחה בינו לבין קונו.

ימי מוהרא"ש תשמ"א,
סימן שסא

בלי שטויות!

הסתכלו נא בספרים הקדושים על פרשת השבוע, כמעט אין ספר שבאיזו דרך שהיא לא ילמד זכות ויסביר את פגנותיו של קרח, עד כדי כך - שהחזוה מלובלין זי"ע, שהיה מיחס עד שמואל הנביא - מיוצאי חלציו של קרח, היה מתבטא **"דער הייליגע זיידע קרח" - הסבא קדישא קרח...**

ברור לנו שאדם חכם - לא עושה שטויות, ובדייק כמו שאמרו חכמינו ז"ל (סוטה ג): "אין אדם עובר עברה אלא אם כן נכנס בו רוח שטות", עם קצת ישוב הדעת הנשמה הקדושה שבך תשמר עליך לא ליפול בנסיגות. דבר זה מתגלה במיחד בעניני מחלקת, אין עוד דבר כמו מחלקת, שחביבים לזה רוח שטות ממש בשביל להתערב, לרחף את האף ולשחק באש הנוראה הזו. לכן התמיהה שמביא רש"י בשם המדרש גדולה מאד **"קרח שפקח היה, מה ראה לשטות זו?"**

אין עוד דבר כמו מחלקת, שחביבים לזה רוח שטות ממש!

גם אם אתה צודק

אכן, גם המדרש מבאר שקרח היו לו פגנות טובות, הוא ראה ברוח הקודש שיצא ממנו שמואל ששקול כנגד משה ואהרן, מובא גם שרצה להיות כהן גדול, ובדאי היה זה עם הפגנה הנכונה שהרגיש ראוי לכהן אדם גדול צדיק ו"פקח היה", כלשון המדרש.

אבל פה בדייק מנחם הלמוד בשבילנו - גם אם אתה צודק, כי כל העדה כלם קדשים, החשבונות שלך נכונים ואתה מתכנן לשם שמים, אבל אם אתה רואה שזה לא מגיע אליך בדרך רגילה,

רק על ידי מחלקת ומריבה - **תברח מזה, זה משחק באש!** לא יכול להיות שזה מצד הקדושה אם זה צריך לבוא על ידי מריבה, ובדאי לא על ידי מחלקת על צדיקים.

עד שזה נכנס בשני...

קרח צדק, הוא היה גדול מאד בחשיבותו. וכל אדם צריך גם לדעת שהוא חשוב מאד, רבנו הקדוש מגלה לנו (לקוטי מוהר"ו חלק א' סימן לו) שחלק ממדת השלום - להיות שלם עם עצמו, רוצה את הגון עדן של השלום בחייך? - **אך פעם אל "תאכל את עצמך"**, תמיד תתחיל מחדש, ותגרש מעצמך מחשבות על העבר, וכאלו אתה לא שוה, אומר רבנו הקדוש: **"כמו שצריכים אמונה בה וכמו שצריכים אמונה בצדיקים, כך צריך האדם אמונה בעצמו"**, אין שום פגם בזה שאדם רואה את חשיבותו.

רק עד שזה נכנס בגבול של השני... זו היתה הטעות של קרח. אם נרצה לסכם במשפט אחד הלמוד הזועק אלינו מפסוקי פרשת השבוע, הוא: **שלום הוא גן עדן, מחלקת הוא גיהנום!** כמה עלינו לבקש מהשם יתברך שנעמד במבחן הזה - **לא לדרך על השני גם אם אנחנו צודקים וכל החשבונות נכונים**, רק לדרך שלום, בינינו לבין עצמנו פנ"ל, בבית, ובין סוכבינו, להיות חיי גן עדן בזה העולם!

(מתוך שיחה ביום ד' פרשת קרח תשפ"ו)

תְּבָרְחוּ מִמַּחְלָקָת!

בעזרת ה' יתברך יום ו' ערב שבת קודש לסדר קרח ראש
חדש תמוז התשפ"ה

**החיים והשלום וכל טוב סלה יגיעו וירדפו אל כל
אנשי שלומנו היקרים הגרים ביבנאל עיר ברסלב,
עיר שומרי הלשון, עיר השמחה, ודי בכל אתר ואתר,
הוי"ה עליהם ישרה שכינתו תמיד.**

השבת קוראין פרשת קרח, והפרשה צועקת
ומכרזת "תברחו ממחלוקת!", מחלוקות בכל צורה
שהיא, מחלוקת על צדיקים מחלוקת בין אדם
לחברו מחלוקת בין איש לאשתו "תברחו ממחלוקת
- נקדה!", "מחלוקת היא הגיהנום ושלום היא הגן
עדן", וכי לא טוב יותר לשבת בגן עדן מלהשרף
בגיהנום?! הפעיה היא רק שיש בני אדם שהרגלו
כל כך במחלוקת ודבורים רעים עד שלא מכירים
דרך אחרת בחיים, כדגמת התולעת היושבת בתוך
החצרת ונדמה לה שזוהי המציאות - אין משהו
אחר! כמה מסכנה היא שאינה יודעת שבקלות היא
יכולה לצאת מתוך החצרת ולהכנס בתוך תפוח
מתוק ולהנות מהחיים, אבל מה יכולים לעשות לה,
היא לא קבלה חנוך נורמלי ואף פעם לא למדיה
שיש תפוח מתוק ועל כן אינה יודעת אל מה לכסוף
ולהשתוקק, אבל אנחנו שזכינו לשמע וללמוד מפי
הצדיקים שיש מתקיות בחיים ויש שלום ואהבה
ויכולים לחיות בתוך הגן עדן, למה לא נהיה חכמים
ופקחים ולברח מכל מיני מחלוקת ולשון הרע
ורכילות ונרוץ לתוך הגן עדן ונקבע שם ישיבתנו
לנצח!?

על כן בואו נא אחי ורעי היקרים ונעשה התחלה
חדשה במדת השלום והאהבה, ונרבה אהבה אחוה
ורעות בכל תחמונו וסביבתנו, עד שלא יכל שום בעל
מחלוקת ומחרחר ריב להתקרב אלינו, ונהיה קבועים
וקמים באור הגן עדן ונחיה חיים טובים ועלזים בזה
ובבא לנצח.

אחי ורעי היקרים! נכנסנו בשעה טובה ומצלחת
בתוך חדש תמוז, שהוא זמן מ'מתן תורתנו' (לקוטי
מוהר"ו חלק א' סימן ר"ז), בואו ונקיים את זה כפשוטו
כמשמעו ונתחיל איזה למוד חדש בתורה הקדושה
שיעזר לנו לקבלת התורה ברצינות, כגון למוד
מסכת תענית בבלי ירושלמי תוספתא, ונקיים זכרו
ו'חסיומו' מסכת תענית ראשי תבות תמוז, וכן נעשה
שעור יומי בתקוני זהר וננסה לסיים אותו עד תשעה
באב, כי כתוב בהקדמת התיקוני זהר, שעל ידי חבור
זה עושים קו לשכינה הקדושה שהיא הולכת בגלות
ונודדת מן קנה, ועל ידי למודים כאלו יתקיים בנו
זמן מתן תורתנו ונזכה לחדש תמוז מאיר ושמן.

המאחל לכם שבת שלום ומברך וחדש טוב ושמן!

יפה קמח משה רבינו זצ"ל

מתי הזמן הכי טוב להתבודד?

שלום עליך רבי ומורי. יש לי שאלה, מה יותר טוב, להתבודד ביום או בלילה? והאם יותר
טוב להתבודד קדם הצות או אחר הצות?

תשובה

בעזרת השם יתברך, יום ד' לסדר אמר י"ז איך
התשע"ב

שלום וברכה אל ... נ"י, לנכון קבלתי את
מכתבך.

אני לא מבין את שאלתך. רבנו ז"ל אמר (לקוטי
מוהר"ו חלק א' סימן נ"ד) אדם צריך להרגיל את עצמו
מהרגע שהוא קם משנתו, שתכף ומיד יזכיר את
עצמו בו יתברך, וכך צריך ללכת עד שהוא הולך
לישון, נמצא שמהרגע שאדם קם והוא מרגיש
שהקדוש ברוך הוא נמצא עמו, ואין בלעדו יתברך
כלל, אזי צריכים לפתח את הפה ולדבר אל הקדוש
ברוך הוא, וכך ימשיך לדבר עד שהולך לישון.

ועל כן למה צריכים לבלבל את עצמו? אדם
צריך לדעת שמלא כל הארץ כבודו, ואמר רבנו
ז"ל (לקוטי מוהר"ו חלק א' סימן ס"ב) למה אדם לא
מתפלל להקדוש ברוך הוא, מפני שאין לו אמונה,
כי אם היה מאמין באמונה אמיתית שהוא יתברך
מלא כל הארץ כבודו, ושוקד על שפתיו, אזי היה
תמיד מדבר עמו יתברך.

ולכן אני לא מבין את שאלתך מה שאתה שואל,
מה יותר טוב להתפלל ביום או בלילה וכו', אדם
צריך תמיד לדבר אל הקדוש ברוך הוא, וצריך
שתדע שכל דבור ודבור שאדם מדבר עמו יתברך,
זה הצלחה נצחית. ולמה בני אדם לא מדברים
אל הקדוש ברוך הוא? הרי פיהם ברשותם וכו',
אלא אדם חושב שהוא צריך לדבר עכשו כמה
שעות וכו', ומחמת שהוא מבהל ומבלבל וכו', או
שיש לו מניעות אחרים וכו', על ידי זה הוא לא
מדבר אפילו דבור אחד לפניו יתברך וכו', ובאמת
גלה לנו רבנו ז"ל (תני מוהר"ו סימן ת"מ) אפילו כשאין
יכולו לדבר בהתבודדות רק חבת רבנו של עולם
גם כן טוב מאד, ואמר שיכולו להפיר באחד אם
יש לו התבודדות וכו', ענין שם. הינו כשאדם מישב
בדעתו, סימן שהוא מתבודד הרבה עמו יתברך.

ולכן אדם צריך להרגיל את עצמו לדבר אל
הקדוש ברוך הוא תמיד, ולא להתבלבל משום
דבר, ואפילו שהוא לא יכול לדבר רק דבור אחד,
היה יקר בעיניו מאד מאד הדבור הזה, כי מכל
דבור שבר ישראל מדבר אל הקדוש ברוך הוא,
נעשה מזה רעש בכל העולמות, ומחמת שרב
בני אדם לא מאמינים בעצמם וכו', נדמה להם
מה כבר יהיה אם אדבר דבור אחד וכו', ובאמת

זה טעות, כי עם דבור אחד יכולים לנגע את
כל העולמות וכו', ולפטר את עצמו מכל הדינים
שעליו וכו'.

לדגמא כשאדם הולך על הרחוב עליו לבקש
"רבנו של עולם שמרני אל כי חסיתי בך, ותשמור
את עיני שלא אכשל בהסתכלויות ובראיות
אסורות", ואם כבר נכשל חס ושלום, תכף ומיד
יתודה ויאמר "רבנו של עולם יצרי הרע בויער בי
עד מאד, ונכשלתי עכשו בראיה אסורה". אם אדם
היה מרגיל את עצמו כך לדבר כל היום, פה דבור
ושם דבור וכו', אזי היה אצלו ענין אחר לגמרי,
והיה מישב בדעתו וכו', והיה נצול מכל מיני צרות
ויסורים וכו', כי זה שיך על כל פרט ופרט בחיים,
כגון מדברים לשון הרע ורכילות וכו', עליו תכף
ומיד לומר "רבנו של עולם תשמור אותי שאני
לא יכשל בלדבר לשון הרע ורכילות", או כשיש
מחלוקת וכו', תכף ומיד יאמר "רבנו של עולם
שלא יהיה לי שום חלק עם בעלי מחלוקת, ותשמור
אותי שלא אתערב עם שום בעלי מחלוקת".

ולכן אני לא מבין את שאלתך וכו', אדם צריך
להרגיל את עצמו תמיד לדבר עם הקדוש ברוך
הוא בתמימות ובפשטות גמור.

ואמר רבנו ז"ל (שיחות הר"ו סימן קכ"ד) שעקר מה
שהגיע למדרגתו הוא רק על ידי ענין פראסטיק
(פשיטות) שהיה מדבר הרבה, ומשיח הרבה בינו
לבין קונו, ואמר תהלים הרבה בפשיטות. ועל ידי
זה דיקא הגיע למה שהגיע, ואמר אם הייתי יודע
שהשם יתברך יעשה ממני מה שאני עתה, דהינו
חדוש קזה, הייתי עושה ביום אחד מה שעשיתי
בשנה כלה (לומר שהיה מודרו כל כך בעבודתו עד שמה שהיה
עושה ועובד השם יתברך בשנה כלה היה עושה ביום אחד), והיה
מתגעגע מאד אחר מעלת העבודה של פראסטיק
(פשיטות) באמת, ואמר איי פראסטיק. גם אמר
שדבר עם כמה צדיקים גדולים ואמר גם כן שלא
הגיעו למדרגתם כי אם על ידי ענין פראסטיק,
שעסקו בעבודתם עבודת השם יתברך בפשיטות
גמור בהתבודדות ושיחה בינו לבין קונו וכו'. ועל
ידי זה דיקא הגיעו למה שהגיעו.

הקדוש ברוך הוא השומע תפלות ישראל
ישמע בתפילתי שאני מבקש ומתפלל בעדך תמיד
שיהיה לך הצלחה מרבה וככל אשר תפנה תשכיל
ותצלח.

תְּבַרְחָה!

// אין מי שיוצא נקי

אם רק יסתכל האדם על עצמו בעין אמת, לא יהיה מסוגל בכלל לדבר על אחרים כשהוא רחוק מתקונו עצמו כל כך... הרי הסכנה היא עצומה, רואים בחוש שאין מי שיוצא נקי כשנוגע באש המחלקת, רחמנא לצלן, בפרט במחלקת על איש כשר וצדיק אמתי.

// תמיד לבקש מהשם יתברך

אדם שיש לו שכל יזכר תמיד לבקש מהשם יתברך שלא תהיה לו אף פעם שום שיכות אל אבק מחלקת כל שהיא, שתמיד יחדיר בדעתו שאין לאף אחד סוף טוב ממחלקת, ולמה לו להכניס את עצמו בסכנה נוראה כזו לחנם.

// גן עדן בזה העולם ממש

מדה טובה מרבה היא כאשר האדם בורח תמיד ממחלקת, הן בביתו - הוא נזהר תמיד לכבד וליקר, אפלו כשיש דעות שונות, הוא תמיד חותר לשלום ואהבה, והן עם כל סובביו - בפיו תמיד מלים של שלום וקרוב לכבות, והן עם עצמו - הוא תמיד מחפש נקודות טובות בעצמו ולא משנה מה עובר עליו בין טוב ובין רע - הוא לא עוזב את כסופיו אל השם יתברך (לפני מותו חלק א' סיפור י"ג) אדם כזה מרגיש ערבות ונעימות הגן עדן בזה העולם ממש. כי כמו שהמחלקת היא עצם הגיהנום, השלום הוא עצם הגן עדן.

(על פי "שיחות מוהרא"ש" על פרשת קרח)

המתנה היקרה ביותר

בי נחמן טולטשינער ז"ל - תלמידו הגדול של מוהרנ"ת ז"ל - קבל ממנו פעם ברכה על ישוב הדעת, משום מעשה שהיה:

שנסעו פעם בדרך, ונשבה רוח חזקה והפילה את הכובע העליון של מוהרנ"ת ז"ל, מיד קפץ רבי נחמן טולטשינער מהעגלה והחל לרדף אחר הכובע ובמאמץ רב השיגו והחזירו למוהרנ"ת ז"ל, ומוהרנ"ת ז"ל נהנה מזה מאד, כי אז היתה המחלקת הגדולה עליו, ואם היה נכנס לעיר בלי כובע עליו, היו המתנגדים עושים ממנו לעג וקלס, והיו מוציאים עליו שם רע, לכן ברכו בזו הלשון: "דיין קאפ זאל דיר זיין אויף די פלאץ" [שהראש שלך יהא מנוח על מקומו], כלומר, שיזכה לישוב הדעת. וכך הוה, שזכה רבי נחמן טולטשינער לישוב הדעת נפלא, והיה מפרסם בין אנשי שלומנו כבעל ישוב הדעת גדול, ואף שהיו הרבה עובדי ה' גדולים בין אנשי שלומנו, אך ממנו היו נהנים עצה ותושיה, כי אצלו ראו ישוב הדעת, ופעם אמר בעצמו על אנשי שלומנו מעיר טירהוויצא: עובדי ה' זענען זיי אפער אן עצה דארף מען פרעגן מיר [הם באמת עובדי ה', אך עצה צריכה לשאול אותן], ואפילו אנשי עירו שלא היו מאנשי שלומנו, הפירו ביישוב הדעת שהיה בו, והיו באים להתיעץ עמו על כל דבר.

הצלחת האדם הן ברוחנית והן בגשמיות תלויה כפי הישוב הדעת שיש לו, ועל כל דבר ודבר בחיים, צריכים ישוב הדעת גדול, כי בלי ישוב הדעת אי אפשר להתקיים בכלל, ואי הצלחתו של האדם הן בגשמיות והן ברוחניות, זה מחמת שאין לו ישוב הדעת.

ובאמת, זה כל הענין של התבודדות שגלה לנו רבנו ז"ל, שנהיה רגילים להתבודד עמו יתברך, וכך אדם זוכה לישוב את עצמו מה הוא עושה ומה עליו לעשות, ואחרת האדם אבוד לגמרי. ורואים, שכל העברות והעוונות שהאדם נופל אליהם, הכל מגיע מחסרון ישוב

הדעת, כי מי שזוכה לישוב את עצמו בינו לבין קונו על כל פרט ופרט שעושה, על ידי זה יציל מהרבה פגמים רעים וממעשים לא טובים, ואפילו בדברים גשמיים, על ידי ישוב הדעת יכול להציל מכל דבר רע, על כן אשרי מי שזוכה לישוב את עצמו בכל יום, מה הוא עושה, ואיך ובמה הוא מבלי את ימיו ושנותיו, וכך יציל מכל מיני רעות ברוחניות ובגשמיות.

אין לתאר ולשער את מעלתו של הזוכה לצית לרבנו ז"ל בזה העולם, ומישיב את עצמו על כל פרט ופרט ובדוק את מעשיו ובמה הוא מבלי את ימיו, כי זו המתנה היקרה ביותר שקבלנו מרבנו ז"ל - ישוב הדעת, כי נפילת האדם בין בגשמיות ובין ברוחניות זה מחמת שאין לו ישוב הדעת, ולא זוכר שהיום הזה הוא גם יום, רק נדמה לו שיש לו עוד אלף שנים לחיות, ומתכנן תכניות בחייו, והכל הכל ורעות רוח, כי מי יודע מה ילד יום, ושומעים בכל יום ספורים, שאנשים צעירים קבלו לפתע מחלה ממארת, השם ישמרנו, והנה כבר יצאו מזה העולם, ואם היו מישבים את עצמם בעת שהיו בריאים, היו מכינים את עצמם היטב היטב, ואל זה מביאה אותנו ההתבודדות, שאדם מתבודד בכל יום עמו יתברך, ומישיב את עצמו מה עליו לעשות בזה העולם, איך להתנהג, ושופט את עצמו בינו לבין קונו, ועל ידי זה יזכה לדברים נוראים ונפלאים מאד, אשרי לו!

וכל אלו מאנשי שלומנו שהתבודדו בכל יום עמו יתברך חק ולא יעבור, זכו לישוב הדעת נפלא, כי על ידי רבוי תפלה ושיחה בינו לבין קונו מתישבת ומדפכת הדעת, וזוכים לחיי עולם הבא ממש, ולהפך, מי שאינו מישיב בדעתו, חי חיי גיהנום ממש, רחמנא ליצלו, כי הוא מבקל ומבלבל ולא יודע לתת עצות לנפשו, על כן אשרי מי שזוכה להתישב בינו לבין קונו בכל יום ויום מה עליו לעשות ואיך עליו להתנהג, ועל ידי זה יצליח באמת את דרכו.

**אני גם רוצה לזכות
לטיל בכל התורה כלה,
אבל אני כל כך עסוק**

תאמין לי, שאין זה דבר פליכא קשה כמו שחושבים, אם אדם מסדר, הכל הולך לו בקלות מאד. קודם התפלה אם יש עדין פנאי, שקמים קדם אור היום, יכולים לקבע לעצמו כמה שעורים כסדרן. ואם לא, אזי אחר התפלה לומדים חמש ורש"י עם התרגום, פרק משניות, דף גמרא, וכן בהמשך היום קובעים לעצמם שעורים העקר כסדרן, כמובא באריכות (בשיחות הר"ו, סימן עו), ואז בשקט ובניחותא יכולים לעבור ולטייל בכל חלקי התורה הקדושה. ומי שיש לו שכל, חוטרף ואוכל תורה ותפלה בכל יום.

**עלינו כעת לקנות רכב
חדש והמצב קצת לחוצ',
האם קנית רכב הוא בגדר
מותרות?**

היום רכישת רכב הוא דבר הכרחי, בפרט למשפחה שהיה להם רכב ותמיד סמכו על רכב כדי לסדר ולגמור עניינים, ואם מאיזו סבה התקלקל הרכב בודאי צריכין להתעניין ברכישת רכב טוב וחסך שימלא את הדרישות שלכם, ואין זה בגדר של מותרות כלל, ואפילו זה יעלה קצת יותר ממה שחשבתם, תבחרו לכם אופציות של תשלומים שתוכלו לעמוד בהם, וכך אתם עצמאיים, בלי צורך לסמוך על טובות של אחרים, ויעזר הקדוש ברוך הוא שתסעו תמיד על דרכים טובים ושמורים.

יום אחד, נכנס אצלו יהודי, מאנשי שלומנו חסידי ברסלב, והחל לחזקו: "הרי הקדוש ברוך הוא נסה אותך בעשירות גדולה... פורת מממונה ולא שכחת את אחיך, הרי שבנסיון העשר עמדת בהצלחה לגמרי... כעת מנסה אותך הקדוש ברוך הוא עם עניות, לראות האם תחזיק מעמד, ולא רק, לזה הוסיף לך גם שצועקים עליך "גנב, וגזלן", לא מתאים לך שלא תעמוד כעת בנסיון העני גם", בדברים נעימים שדלו לבוא לבית המדרש להתפלל במנוח, "צעקו עלי ויבוא אותי" אמר היהודי, "אל תתיחס, אתה הרי יודע שטוב עשית!".

הוא חזקו ועודדו עד שהתחיל שוב לבוא לבית המדרש, שם המתינו לו הבזיונות, אבל הוא, כעצת החסיד, שתק ולא השיב דבר, כך לאט לאט, התעופו המביאים, כמה אפשר כבר לרדף?!..

כך חזר לעצמו היהודי, ויצא משברונו, ולא רק, הקדוש ברוך הוא היה בעזרו, שחזר למעמדו הראשון ונעשה אמיד שוב.

עניות ועשירות תלוי רק במוח האדם, כי אצל השם יתברך יש מספיק שפע, כמו שרובנו ז"ל אומר (לקוטי מוה"ר, חלק ב, סימן מ): שכל שיש לאדם שפע כפולה - לא חסר לו כלום, חז"ל אומרים (קהלת רבה, א, ד): יש לו מנה רוצה מאתים, כי הטבע של אדם הוא שתמיד מרגיש שחסר לו משהו, אבל כשאדם מסתכל על מה שיש לו כן - תמיד הוא מרגיש עשיר, ואזי הוא זוכה ל"שפע כפולה".

חז"ל אומרים (אבות פרק ד' משנה א): "איהו עשיר השמח בחלקו", וכן (גדרים מא ע"א): "דדא ביה כלה ביה, דלא דא ביה מה ביה, דעת קנית מה חסרת", אם יש לאדם שכל - יש לו הכל, לא חסר לו כלום, ואם אין לו שכל - הוא אינו מרצה, חסר לו הרבה, כמו שאומרים חז"ל (בבא קמא צב ע"א): "בתר עניא אזלא עניותא" - אחר העני הולכת העניות, עם היאוש שלו ואי ההסתפקות - הוא מושיב על עצמו את העניות, רחמנא לצלן.

(דבורי מוה"ר"ש דברים תשע"ב)

ספר הרב החסיד רבי לוי יצחק בנדר זצ"ל: באומן התגורר יהודי אמיד ובעל אמצעים, בטוב לבו עשה הסכם עם בעלי התנויות, המכלת, הדגים והבשר והמאפיה, שיתנו לעניי העיר לקנות שפע קדש לכבוד שבת קדש על ידי פתק שהוא יתן להם למסור. אף אחד לא ידע מהיכן הוא מממן

זאת, חשבו שהוא גבאי צדקה המגיס מהצבור את הפספים.

ויהי היום, ונהגלגל הסתובב לו, הוא ירד מעשירותו ולא היה לו יותר לתת, כמובן - כשהגיעו העניינים לקחת מהתנויות כמנהגם, סרבו המוכרים לתת. את אכזבתם הוציאו על ראשו של העשיר לשעבר, והחלו לקרא לו בכנני גנאי: "גנב! גזלן! אתה שומר לעצמך את כספי הצדקה!".

לא עזרו תחנוניו והסבריו שנתן זאת מפיו וכעת אין ביכלתו לעזור... והנה מגרשים אותו מבית מדרש אחד, ובבית המדרש השני כבר לא נותנים לו בכלל להכנס...

עצבות נוראה ויאוש נפלו עליו, הרי הוא היה זה שתמיד עזר מפיו הפרטי לכלם, וכעת, לא רק שאבד את כל ממונו, אלא גם מקבל בזיונות נוראים כאלו?! הוא לא יצא יותר מפתח ביתו, שכב במטתו כל היום בדכאון כבד.

הבזיונות לא פסקו, כפניי הטובה המשיכו לבוא לדפק על חלונותיו בקריאות הגנאי וצעקות.

הקו שיתן לכם בכל יום

073.388.6654

בארה"ב: 605.477.4445

התחזקות

שיחות וסיפורים | שיעורים | עדכונים

לקבלת הגליון באימייל מדי שבוע: breslev.shely@gmail.com